

'De Nieuwe Wereld' – deel 2

BUITENAARDSE INTRIGE

'De Nieuwe Wereld' – deel 2
BUITENAARDSE INTRIGE

Peter Ramaekers en Nico Romijn

Inleiding

Deel 2 is als vervolg te lezen op deel 1, en gaat uit van de tijdreisavonturen van dezelfde groep van personen als in deel 1. Deel 2 gaat over de buitenaardse invloed op Aarde waarmee de groep wordt geconfronteerd na de ontvoering van Hannah, waarmee deel 1 eindigt. De ik-persoon is Paul, net als in het eerste boek.

Dankwoord

De auteurs zijn dank verschuldigd aan Alexandros Giannoulidis, die interessante ideeën heeft aangedragen. Ook zijn wij veel dank verschuldigd aan Ineke Haanstra die een beeld van het buitenaardse wezen 'Dzjun' (hoofdpersonage in dit boek) heeft gemaakt – zie de kaft.

De gebruikte afkortingen van personen in dit boek	
<i>Voornaam</i>	<i>Afkorting in de tekst</i>
Vanja	V.
Isabella	I.
Peter	Pe.
Paul	Pa.
John	J.
Claire	Cl.
Francesca	Fr.
Hannah	H.
Vince	Vi.

Schrijvers: Peter Ramaekers en Nico Romijn

Coverontwerp: auteurs

ISBN: 9789403786674

© Peter Ramaekers en Nico Romijn

Hoofdstuk 1: eerste analyses

Ik moet nog even laten bezinken wat er gebeurd is: Hannah ontvoerd! Het begint al donker te worden als ik naar huis loop. Ik probeer me te concentreren op wat ik vanavond nog wil doen, namelijk telepathisch contact opnemen met de Ouma's, met de bedoeling hun hulp in te roepen. Me concentreren is niet gemakkelijk, allerlei gedachten flitsen door mijn hoofd.

Thuisgekomen schop ik mijn schoenen uit, pak een koel biertje, en ga in mijn gemakkelijke stoel zitten. Weer verzink ik in gedachten. 'Verdraaid, ik moet mij concentreren!' Het biertje is snel op. Nu pas besef ik hoe droog mijn keel is. Ik pak er nog een uit de koelkast en besluit met Vanja te bellen, met de bedoeling de volgende stappen aan haar voor te leggen. Zij neemt onmiddellijk op: 'Paul, zeg het eens!' Ik kan alleen maar een diepe zucht uitbrengen en antwoord: 'voel jij je ook zo beroerd?' Het antwoord komt langzaam: 'Nou, ik ben heel onrustig, en heb een paar jazz nummers opgezet. Dat helpt meestal, maar ik kan mijn gedachten nog niet focussen.' Paul hoort nu de muziek op de achtergrond, de tenorsaxofoon boven alles uit.

'Dan gaan we dat samen doen. Ik stel voor dat we de stappen doornemen die ik van plan ben te zetten. Wil je met me meedenken?'

'Weet je, ik stel voor dat we dat niet telefonisch doen. Ik fiets zo meteen naar je toe, is dat goed?'

'Natuurlijk, dat is prettiger. Ik zet een fles goede rode wijn klaar. Rij voorzichtig!'

'Perfect! Ik ben over twintig minuten bij je.'

Ik zet de wijnglazen klaar, en zoek een fles Rioja Salseda uit, die mij laatst ook goed heeft gemaakt. Dan zet ik een jazz cd op, met een mooie saxofoon op de voorgrond. Niet te luid, het moet op de achtergrond klinken, denk ik nog, als ik al de fiets van Vanja hoor, die voor de deur op slot wordt gezet. De bel klinkt, en ik haast mij naar de voordeur. 'Kom binnen! Ik ben blij dat je er bent. Ik stel voor dat we bij een glas rode wijn nadenken over wat we kunnen doen. Ga snel zitten'

Vanja kijkt op haar telefoon die hoorbaar trilt, en zet hem op stil. 'Hoho, niet zo haastig. We moeten eerst ontspannen voordat we goed kunnen nadenken. Maar dat glas wijn is altijd een goed idee'.

Ze gaat zitten in de gemakkelijke stoel tegenover die van mij. Ik schenk de wijn in en we klinken op succes. Ik voel me wegzakken in de stoel, en kom langzaam tot rust. Vanja kijkt me onderzoekend aan en maakt een compliment over het jazz nummer. 'Vertel nu maar eens rustig wat je voorstelt om te doen'.

'Tja' zeg ik, en neem een grote slok van de wijn. Ook ik zet de telefoon op stil. Ik sluit een moment mijn ogen. Het beeld van Hannah die tijdens de hypnose vertelt wat haar in Harappa is overkomen, de nucleaire explosie die ze daar meemaakte komt weer in me op. Dat was heftig. Ik herinner mij haar analyse van het voorval die ze in Moroeni met mij deelde, nadat we van de reis naar Niniveh waren teruggekeerd in het hotel. Ze citeerde daarbij passages over oorlog en vrede uit het origineel van het Gilgamesh Epos waarvan we nu een digitale kopie hebben.

Langzaam kom ik weer terug in de werkelijkheid en hoor nu weer de jazzopname. Een volgende slok wijn dan maar. Ik zie Vanja ook een slok nemen en uitnodigend naar mij kijken.

'Wat ik voorstel is dat ik vanavond nog probeer met de Ouma's in contact te komen. Het zou mooi zijn als je kunt meeluisteren en meedenken. Ik wil hen vragen wat hun analyse is van wat er is gebeurd, en wat ze ons kunnen adviseren om te doen.' Vanja kijkt me nu peinzend aan en sluit dan even haar ogen:

'Ik ben blij dat je me vraagt om mee te denken. Ook ik zit er mee in mijn maag. Ik weet zeker dat actie ondernemen zal helpen om van het vervelende gevoel af te komen. Maar we moeten er goed over nadenken. Dit kan heel link worden en voor ons allemaal consequenties hebben, die we moeilijk kunnen overzien.' We drinken allebei nog een flinke slok en ik vul de glazen bij.

'Fijn. Laten we het samen doen, en waar mogelijk ook de anderen in het proces meenemen. Ik stel voor eerst eens af te wachten wat de Ouma's te vertellen hebben en dan ons plan te trekken.'

Vanja schuift naar het puntje van haar stoel: 'Volgens mij ben je al wat minder onrustig dan een kwartier geleden. Probeer nu maar met hen in contact te komen en vraag hen ook mij in het contact mee te nemen.'

Ik neem nog een slok wijn, laat mijn hoofd rusten tegen de hoge rug van de stoel en sluit mijn ogen. Dan roep ik in gedachten de Ouma's op. Na ongeveer een minuut komt er een antwoord:

'Dag Paul, laat ons toe in je gedachten. We nemen ook Vanja die bij je is, mee in de uitwisseling!'

'Dat is oké!' denk ik, en ik concentreer mij op het briefje dat John via de post ontving. 'Wat adviseren jullie?' gaat er tenslotte door mijn hoofd. Het antwoord komt sneller dan ik had verwacht:

'Even niets doen, we gaan de situatie bekijken. We kunnen met de bouwers van de portalen in contact treden en het spoor van Hannah en haar ontvoerders door de tijd proberen te volgen. Als we weten wat er precies is gebeurd, kunnen we een veel betere analyse maken'. 'Mee eens' denk ik. 'Krijgen we vanavond nog een reactie van jullie?'

'Onze ervaring is dat contact nemen met de bouwers vrij snel gaat. Een spoor volgen door de portalen is iets wat zij vaker hebben gedaan. Dat zou ook niet al te lang hoeven duren. Laten we afspreken dat we binnen een uur weer terug zijn bij jullie'. 'Dat is prachtig, alvast bedankt' besluit ik.

We luisteren naar het volgende jazz nummer, en ik zak een beetje onderuit. Ik voel de aanvankelijke opwindning bij het eerste nieuwe contact met de Ouma's langzaam wegzakken en kijk naar Vanja, die heel wakker uit haar ogen kijkt. 'Ik ben benieuwd' zegt zij, 'een goede analyse is heel belangrijk. Ik wist niet dat een spoor door de portalen kan worden gevolgd. Kwamen de bouwers niet oorspronkelijk van de Pleiaden, ik meen dat ooit te hebben gehoord?'. 'Ja, dat heb ik ook gehoord. Zij waren een van de eerste buitenaardsen die het zich ontwikkelende leven op Aarde hebben gevolgd, begrijp ik. En ze staan op niet al te vriendelijke voet met de Anunnaki.'

Vanja fronst haar voorhoofd en vraagt zich af of dat zal helpen.

Ik loop naar de wc, en neem even de tijd om de gevolgen van het bier en de wijn weg te plassen.

Terug in de leunstoel vraag ik 'Nog wat wijn?'

'Nee, ik voel het naar mijn hoofd stijgen. Misschien straks!'

Er zijn iets meer dan veertig minuten verstreken zie ik op het horloge. Dan is er weer contact:

‘Zijn jullie zover? Wij hebben een beeld van de situatie. Neem een stuk papier om aantekeningen te maken van de reizen en de tijdslijn die jullie te zien krijgen’.

Dat doe ik en geef door: ‘ik ben zover, ga maar verder!’

‘We hebben het spoor gevolgd vanaf het portaal in Rome. Dat was al geruime tijd niet gebruikt, dus het viel wel op dat er een week geleden opeens activiteit was.

Vanaf het jaar 65 AD stapten er drie mensachtigen door het portaal om naar het Rome van de huidige tijd te reizen. Drie uur later gingen ze weer terug naar Rome 65 AD op dezelfde dag als ze waren gekomen, met Hannah tussen hen in. We hebben daar een beeld van. Willen jullie dat zien? Het is schokkend namelijk’.

‘Ja, laat maar zien’. ‘We kunnen wel wat hebben’.

Wat ik nu te zien krijg beneemt me de adem. Er stappen drie lange mannen, twintigste eeuws westers gekleed, in het portaal, met Hannah tussen hen in. Zij is geboeid en heeft een lap om haar mond. Zodra de mannen in het portaal zijn komt het schokkende beeld: hun hoofd verandert langzaam van een menselijk uiterlijk naar dat van een hagedis. Ook de handen veranderen in wat lijkt op klauwen met lange nagels. We zien dat Hannah er met grote ogen naar kijkt en bleek wegtrekt. Na korte tijd verdwijnt het gezelschap door de opening.

‘Nu zijn ze in Rome van 65 AD’ licht de Ouma Tserenn toe. ‘Maar daar zijn ze niet gebleven, blijf kijken! Twee dagen later is in het portaal het volgende te zien. Er stappen vier personen met een menselijk uiterlijk, gekleed in toga’s in, drie mannen en een vrouw. Hannah loopt tussen hen in, ook in kleding uit die tijd, en nog steeds geboeid, maar nu zonder een lap om de mond. Ze kijkt gelaten en lijkt zich niet te verzetten. Weer komt de gedaanteverwisseling en nu stapt het gezelschap weer uit na wat meer dan een minuut lijkt.

Tserenn: ‘ze zijn gereisd naar een ruimteschip dat in de eerste en tweede eeuw na Christus in een baan om de planeet Neptunus draaide. Daarna hebben we even moeten zoeken, omdat we geen beelden hebben van het portaal in het ruimteschip. Maar Hannah is weer in een ander portaal opgedoken, dat zich bevindt op Antarctica, deze keer in april van het jaar 1880. Hier wordt ze vergezeld door twee mensen, die niet van gedaante veranderd zijn. Vanaf dit portaal is ze na een maand of drie verder gereisd in de tijd, nu naar de huidige tijd, in het jaar 2025. Voor zover wij op grond van telepathisch contact met een

van onze vrienden daar kunnen nagaan is ze niet weer verder gereisd, maar in dat jaar gebleven.'

'Wat is daar op Antarctica te vinden, is het zo belangrijk dat er een portaal is?' vraagt Vanja. Het antwoord komt snel: 'Jullie Zuidpoolgebied is niet altijd zo koud geweest. Toen het klimaat subtropisch was, bevond zich er een basis met humanoïden van allerlei oorsprong. Ook Ouma's en mensen van de Aarde die zorgvuldig geselecteerd waren voor het uitvoeren van allerlei medische en biologische experimenten. Het heeft alles te maken met de speurtocht naar genetisch materiaal dat gelinkt kan worden aan agressief gedrag en dominantie. Het heeft er alle schijn van dat Hannah vanwege haar inzichten en kennis over oorlogen en conflicten door de tijd heen daarbij is betrokken. Wat ze nu in deze tijd daar doet kunnen we niet nagaan. Wel dat er nog steeds een druk verkeer is tussen dat portaal, een basis op de Maan, en een ruimteschip in het buitenste deel van het zonnestelsel. Daarbij zijn verschillende humanoïden betrokken, zowel hagedisachtigen, Aardse mensen, en – hou je vast – recentelijk ook een paar Anunnaki afstammelingen naar het lijkt. Zij werken zo op het eerste gezicht samen met de hagedisachtigen. Dat laatste wordt nu door onze collega's op onze planeet verder bestudeerd, omdat het een schending lijkt van eerdere afspraken. Geeft dit nog aanleiding tot vragen?'

Ik zucht eens diep, 'Wat er zo in mij opkomt, is of een reis naar dat portaal op Antarctica in de huidige tijd onopgemerkt blijft voor de ontvoerders en wie daar verder ook bij is betrokken'. 'Kunnen we Hannah daar weghalen?'

Het antwoord is verontrustend: 'Dat laatste weten we niet! We kunnen er wel naar toe reizen, maar het is niet duidelijk welke risico's we dan lopen. Mijn collega's verdiepen zich daar nu in en stellen op basis van de informatie van het portaal vast wie zich er nu op deze basis bevindt. Ik stel voor dat we die analyse eerst afwachten voordat we gaan nadenken over mogelijke stappen. In de tussentijd wil ik jullie vragen om geen digitale sporen achter te laten, waarin je rapporteert over dit gesprek, en praat over mogelijke acties. We hebben het vermoeden dat er nauwgezet naar jullie groep wordt gekeken. Als je elkaar spreekt doe dat dan op een openbare plek in de natuur, en leg niets vast'.

'Dat lijkt me verstandig' voegt Vanja toe. 'Hebben jullie enig idee hoe lang jullie analyse in beslag zal nemen?' vraag ik onmiddellijk.

‘We denken dat we er binnen twee dagen uit zijn, en dan ook een paar scenario’s voor actie hebben bedacht waar jullie over kunnen nadenken. We nemen contact op als we zover zijn. We wensen jullie nog een fijne avond!’. Het is stil.

Ik ben weer helemaal in het NU-moment, en het valt mij op dat de jazzmuziek gestopt is. Ik hoor een auto in de straat toeteren.

Vanja neemt als eerste het woord: ‘Het is goed dat we weten waar en wanneer Hannah zich bevindt. Maar het is teleurstellend dat we geen goed beeld hebben van wat we kunnen doen. Het zal afwachten worden. Licht jij de anderen in? Laten we ergens in het park in het midden van de stad afspreken, misschien morgen om ongeveer vijf uur ’s middags, als dat kan. Mee eens?’

‘Ja, al gaat dit tegen mijn hart in, dat om snelle actie vraagt. Maar we kunnen inderdaad niet voorzichtig genoeg zijn. Blijkbaar heeft iemand Hannah’s plannen om naar Rome te gaan opgepikt, inclusief haar verblijfadres daar’.

We nemen afscheid, ik druk haar op het hart om op te passen, en ik kijk Vanja na, die in het donker wegfietst.

Weer binnen aangekomen kan ik het niet nalaten om nog een glas wijn te drinken, waarna ik in bed kruip en in een diepe slaap wegzink.

De volgende ochtend ga ik eerst naar de bakker om de hoek. Ik drink thuis extra sterke koffie, en geniet van de verse croissants. Dan het belronkje om de afspraak te maken, ik heb het over bijpraten, niet over Hannah en haar ontvoering.

Iedereen lijkt op een belletje te wachten, en is gemakkelijk bereikbaar.

Uiteindelijk komen we uit op half zes bij de fontein in het park. Ik vraag iedereen om deze afspraak nergens te noteren en ook niet te delen met iemand. Gelukkig wordt dat goed begrepen.

De dag vliegt om. Ik loop aan het begin van de middag even de wijkbieb binnen om te lezen over Antarctica en de huidige bases die veel landen daar hebben. Natuurlijk is er nergens info te vinden over een onder het ijs verscholen basis. Wel is duidelijk dat het klimaat in het zuidpoolgebied ooit, vele tienduizenden jaren terug, warm was. Dat blijkt uit fossielen die onder ijslagen zijn gevonden. Het continent is ook rijk aan ertsen van allerlei samenstelling.

Vanuit de bibliotheek ga ik naar een koffiешop aan de rand van het park en drink op het terras buiten een paar koppen thee. Ik bestudeer degenen die langs lopen, en kijk rustig om me heen of er mensen zijn die me in de gaten houden. Dat doe ik zoals me is geleerd tijdens mijn jaren bij MI6. Ik zie niemand die me in de gaten houdt, ook niet verscholen achter een krant. Dan bedenk ik dat dat ook wel heel opvallend en daarom onwaarschijnlijk zou zijn. Ook vanuit het verkeer dat langs rijdt lijkt er geen extra aandacht voor mij te zijn. Ik reken de thee af, en ga naar het toilet binnen in het restaurant. Het is inmiddels vijf uur geweest, en ik begin richting park te lopen.

Aan de rand van het groen ga ik naast een oudere vrouw zitten op het eerste het beste bankje. Niemand lijkt me gevolgd te hebben, en ik zie ook geen opvallende activiteiten. Verder lopen dan maar.

‘Hallo!’ hoor ik opeens in een bekende stem achter me. Ik draai me om en zie een lachende Isabella aan komen lopen. We omhelzen elkaar en lopen dan samen verder. Zij heeft zich ook ongerust gemaakt na de bijeenkomst in het huis van John en geeft aan dat ze blij is dat we elkaar weer zien.

De zon is doorgebroken en ik voel de warmte op mijn rug terwijl we verder lopen. Ik bedenk dat ik eerst de geheimzinnigheid ga toelichten waarin deze afspraak tot stand is gekomen. We horen de fontein al voordat we hem zien. Er spelen een paar kinderen in het water. Zij zijn niet bang voor de spatten water.

Dan zie ik het groepje staan, rechts van de fontein. Alleen John lijkt er nog niet te zijn. We begroeten elkaar hartelijk, en ik stel voor dat we hier blijven staan om nog even op John te wachten. Bijna klokslag half zes komt hij vanuit het noorden aanwandelen, met Vince aan zijn linkerkant. ‘Sorry, maar ik was door een patiënt iets verlaat!’ ‘Niks te sorry’ zeg ik, ‘jullie zijn op tijd....’

‘Goed mensen, laten we hier blijven staan. Ik zal beginnen met toe te lichten waarom we geheimzinnig aan het doen zijn. En daarna vertel ik van het contact dat er met de Ouma’s is geweest.’ Iedereen kijkt me gespannen aan, en samen vormen ze een halve cirkel om me heen.

‘Om met het eerste te beginnen, het heeft er alle schijn van dat de ontvoerders van Hannah haar reisplannen te weten zijn gekomen, inclusief het hotel waar ze in Rome verbleef. Als we plannen maken om haar terug te halen, en daar voel ik

veel voor, dan lijkt het dus verstandig dat we daar niets van laten blijken, en dus geen digitale sporen achterlaten, dat wil zeggen geen e-mails, chats, sms'jes, apps of wat dan ook. Ook geen directe telefoontjes, tenzij met een boodschap waar niemand iets uit kan afleiden. Kunnen jullie hierin meegaan?' 'Ja zeker!' antwoordt Peter, en alle anderen knikken bevestigend.

'Dan gaan we het zo doen! Om te beginnen wil ik voorstellen dat we over drie dagen weer om half zes precies hier verder praten. Weer of geen weer! Kan dat voor iedereen?'

'Dat is dan afgesproken. Ik ben ook blij met deze plek vlakbij de fontein. Alles wat we zeggen wordt overstemd door het geluid van het water en kan zo niet op afstand worden afgeluisterd. Het klinkt allemaal misschien wat paranoïde, maar het kan geen kwaad om het zo te doen, dunkt me.' Dan vertel ik over het gesprek dat Vanja en ik met de Ouma's hebben gehad. Nu blijkt ook de reden voor de vervolgspraak over twee dagen. Eerder hebben we gewoon onvoldoende informatie om een goed plan te kunnen maken.

'Ik wens jullie allemaal nog een fijne dag toe. Ga gewoon verder met al je activiteiten. Nog andere zaken?

'Ja!', zegt Vince. 'Ik heb contact gehad met een filmmaker die geïnteresseerd is om onze tijdreizen in een filmscript onder te brengen. Gaan we hiermee door?'

'Waarom niet?' antwoord ik. 'Ik zou er alleen geen haast mee maken. Me dunkt dat we nu andere prioriteiten hebben.'

Vince knikt begrijpend. En we vertrekken allemaal weer terug naar huis of op weg naar een restaurant om iets te gaan eten.

Na twee dagen is er 's avonds weer contact met de Ouma die Tserenn heet. Die avond ben ik te gast bij Vanja.

'We zullen met de deur in huis vallen! Op de basis in Antarctica zijn maximaal acht personen aanwezig, voor zover wij kunnen nagaan vier mensen inclusief Hannah, drie hagedisachtigen die er kunnen uitzien als mensen, en één persoon die de uiterlijke kenmerken van een Anunnaki heeft, alleen wat kleiner is dan zij normaal zijn. De hagedisachtigen en de Anunnaki zijn de vaste bemanning, en werken er al enkele honderden jaren voor zover we kunnen nagaan.'

Er is een alarm gekoppeld aan het portaal waardoor bij elke aankomst van buiten een signaal afgaat. We kunnen dat op afstand uitschakelen met een robot die door het portaal reist en weer onopgemerkt terug kan komen.

We kunnen rondom de basis ook tijdelijk een afschermend veld aanbrengen dat telepathisch contact gedurende enkele uren onmogelijk maakt. Ook is het mogelijk om tijdelijk het portaal te blokkeren zodat de groep die erheen gaat om Hannah te bevrijden niet via het portaal in de rug kan worden aangevallen.

We stellen het volgende voor: drie van jullie worden vergezeld door twee mensachtigen die door ons zijn opgeleid in het uitschakelen van tegenstanders door verdoving. Van tevoren stellen we een korte ontmoeting voor met de twee mensachtigen om de actie voor te bereiden. In Londen, waar ook nog een portaal is waar je naar Antarctica kunt reizen, en wat, voor zover wij weten, door niemand buiten ons wordt bewaakt of in de gaten gehouden. En dan gaan jullie er samen op af. We hebben geen informatie over de toestand waarin Hannah zich bevindt of over wat jullie verder te wachten staat. Om op alles voorbereid te zijn gaat er ook nog een robot met een mensachtig uiterlijk mee, die op afstand door wanden heen kan analyseren wat er in naburige ruimtes aanwezig is. Het wordt dus een gezelschap van zes. Dat is het maximum wat tegelijk in één keer door het portaal kan. We bewaken het portaal in Londen tot jullie terug zijn, en blokkeren het vervolgens helemaal voor een paar maanden. In Londen staat jullie een medisch team ter beschikking dat in geval van problemen direct in een operatieruimte een medische behandeling kan starten.

Wat de Anunnaki betrokkenheid betreft zijn we nog een spoor op Aarde aan het volgen. Maar dat heeft meer tijd nodig. En we moeten niet nog langer wachten'. Daar ben ik het mee eens. Dan klinkt: 'Hebben jullie nog vragen? Ik begrijp dat jullie morgenmiddag in de groep de acties zullen bespreken. Gaan jullie twee mee, en zo ja, wie van de anderen stel je voor als derde?'

'Daar moet ik even over nadenken. Zelf ga ik zeker mee, en jij ook neem ik aan, Vanja?' Zij knikt en vervolgt: 'ik stel voor dat we John vragen vanwege zijn medische kennis, en Peter als reserve. Wanneer denken jullie er heen te gaan?'

'Tja, het is nu donderdag, morgen spreken jullie de anderen, en uiterlijk zaterdagavond kan de meeting in Londen in een hotel vlakbij het portaal plaatsvinden. Dat zou betekenen zaterdagmorgen de trein naar Londen nemen.

En zondag dan meteen door het portaal heen, en actie. Maandag weer terug en nabespreken, en dinsdagmorgen weer de trein nemen terug naar Amsterdam. Lijkt jullie dat haalbaar?’

‘Ik veeg mijn agenda voor de komende dagen schoon, dus wat mij betreft kan het!’ antwoordt Vanja.

De poezen van Vanja spinnen aan mijn voeten, ik neem een slok van het water dat voor me staat, en zeg: ‘Daar sluit ik me dan bij aan’. Laten we het maar proberen.

‘Dan regelen wij treintickets vanuit Amsterdam naar Londen en terug, zonder dat daar een digitaal spoor van te vinden is.’

En zo spreken we het af.

Vanja schenkt nog wat bubbeltwijn in, waarmee we op succes proosten, en ik fiets snel terug naar huis. Om de eerste stappen te zetten in het afzeggen en verzetten van afspraken. Gelukkig zijn dat er niet veel.

De middag erna zijn we weer op tijd bij de fontein. Gespannen gezichten want iedereen is benieuwd wat er gaat gebeuren. Dit keer zijn er nog meer spelende kinderen om ons heen, die het nodige lawaai maken. Het dreigt te gaan regenen, maar het is nog steeds droog op de fijne druppels van de fontein na.

Ik ga voorzichtig van start en vertel van de voorgestelde acties. De onzekerheid over de toestand waarin Hannah verkeert weegt zwaar, dat kun je zo aan de gezichten zien. Gelukkig is John bereid om mee te gaan, zodat we geen anderen hoeven te vragen. Ook Peter kan mee naar Londen, als reserve, mocht een van ons om wat voor reden dan ook niet kunnen.

Deze keer stel ik voor om met zijn allen te gaan eten in een klein Turks restaurant op tien minuten lopen. Ook als een soort afscheid, al is het maar voorlopig. Daar voelt iedereen wel voor. Telefonisch is de reservering snel gemaakt en we gaan op weg. We spreken af om er aan tafel niet in detail over te praten.

Eenmaal aan tafel komen de emoties los. Francesca en Claire hebben tranen in hun ogen, en de handen van Peter trillen als hij het glas vastpakt. Na een goed glas witte wijn heeft iedereen zich herpakt. We bestellen een buffet met mediterrane specialiteiten en laten het ons goed smaken. Het afscheid is hartelijk

en bij het naar buiten gaan spreek ik met Vanja , John en Peter af hoe we samen naar het treinstation gaan waar de kaartjes zullen klaarliggen in een kluisje waarvan ik de dag erna de code zal krijgen.

De anderen wensen ons veel succes, en we spreken weer af bij de fontein dinsdag om half zes. Dat is haalbaar als we de trein van dinsdag halen en als alles gladjes verloopt. ‘Hopelijk is Hannah er dan bij!’ denk ik.

Hoofdstuk 2: Bevrijdingspoging

Volgens plan reizen we met zijn vieren naar Londen waar we in het afgesproken hotel worden begroet door een medewerker die ons naar een zaaltje brengt waar al twee mensen, een man en een vrouw, op ons wachten. Zij stellen zich aan ons voor als degenen die door de Ouma’s zijn geïnstrueerd om met ons mee te gaan. Na een kop sterke koffie beginnen we met de bespreking van de trip naar Antarctica en de bevrijdingspoging die daar gaat volgen.

Aan het eind van de middag is alles tot in detail doorgenomen en krijgen we een instructie over de verdovingspistolen. Om een uur of half zeven zijn we daarmee klaar en vervolg ik: ‘We hebben honger, en ik stel voor dat we nu onze bagage naar de kamer brengen en een tafel in het restaurant bespreken.’ ‘Dat is prima’, is het antwoord. ‘laten we dan om negen uur terugkomen in deze zaal. De robot zal dan ook aanwezig zijn. En we maken afspraken over de trip van morgen naar het portaal en hoe we er doorheen gaan. Ik wens jullie smakelijk eten. We zullen jullie geen gezelschap houden. Wij eten apart op onze kamer, omdat we ons eigen dieet hebben.’

‘Ja, ik was even vergeten dat jullie er wel als gewone mensen uitzien, maar een andere spijsvertering kunnen hebben. Tot om negen uur dan!’ De twee grijnzen en kijken verlegen naar ons.

We vertrekken met onze bagage om in te checken in onze kamers, en bespreken meteen een tafel voor vier in het restaurant.

Eenmaal aan tafel moeten John, Peter en ik wachten op Vanja. Zij ziet er moe uit. 'Excuses dat ik wat later ben, ik heb even wat liggen mediteren om tot rust te komen. Maar maak je geen zorgen, als we goed geslapen hebben, ben ik weer helemaal uitgerust!'

Ondanks onze honger nemen we een lichte maaltijd en drinken we geen alcoholische drank. Vlak voor negenen lopen we langs de receptie om de maaltijd af te rekenen. Daar blijkt dat we niets hoeven te betalen, maar dat alles al gereserveerd en betaald is.

Met een goed gevoel omdat blijkbaar aan alles is gedacht, gaan we snel naar het zaaltje. Daar wachten drie personen op ons. De robot heeft het uiterlijk van een jongere man en is ongeveer twee meter lang en heel slank. Hij beweegt bijzonder soepel en drukt me stevig de hand. Met een diepe, sonore stem heet hij ons welkom. Alles is binnen een uur besproken en we gaan naar onze kamers om te slapen. Om half acht is er ontbijt waarbij ook de drie anderen aanwezig zijn. Zij eten niets en twee van de drie drinken alleen een paar slokjes water.

Dan lopen we om half tien door een lichte motregen naar het oude gebouw waarin het portaal is ondergebracht. Het is maar tien minuten lopen, door een van de oudste delen van het centrum van Londen. Van buiten lijkt het gebouw op een magazijn met twee verdiepingen. Naast de deur hangt een wit bord waarop in zwarte letters staat *Specialist in international removals (since 1849)*. Met eronder een telefoonnummer en web adres. Boven het bord hangt een bewakingscamera, die in onze richting gedraaid staat.

Ik wijs met een vinger naar het bord: 'Heel toepasselijk' merk ik grinnikend op. De anderen lachen mee. Met de pasjes die onze metgezellen gebruiken gaan we door een ondoorzichtige schuifdeur naar binnen om in een hal te komen waar een hoge tafel staat met het bord 'RECEPTION' erop. Erachter zit een oudere man die ons begroet en in een lift vergezelt naar verdieping min drie (-3). Ik zie op het schema in de lift dat er twee verdiepingen boven de grond en vier onder de grond met de lift bereikbaar zijn.

Als we uitgestapt zijn, en voordat de receptionist weer omhoog gaat vraagt Peter: 'Hoe oud is dit gebouw als ik vragen mag?'

Het antwoord komt snel: 'Het fundament is al in de dertiende eeuw gebouwd, op nog oudere fundamenten voor zover ik weet. Het portaal zelf stamt al uit de

eerste eeuw van onze jaartelling. We gaan hier naar rechts en dan de derde deur links'. Peter gaat met de receptionist weer omhoog en zal in de hal op ons wachten. 'Heel veel succes! Als ik nog nodig ben hoor ik het wel ... . Ik hoop dat Hannah weer gezond en wel mee terug komt.'

'Dat hoop ik ook!'

En na even lopen door de brede gang zijn we er. Daar is het portaal midden in een brede ruimte. Er staan aan iedere kant twee kleine tafels met enkele dozen er op. Het bedieningspaneel ziet er zo op het eerste gezicht hetzelfde uit als we gewend zijn uit Roemenië.

We krijgen het verzoek om ons hier klaar te maken. We halen winterkleding en laarzen uit de dozen en leggen onze kleren op de tafel. Dan controleren we de verdovingspistolen, die ons worden aangereikt, en waarmee we al hebben geoefend. Een rugzakje met proviand voor een dag wordt omgedaan.

Ik voel me gespannen, maar ik zie dat Vanja en John er heel rustig uitzien. Dat geldt ook voor de mannen die met ons meegaan. De rust is besmettelijk, ik focus op een regelmatige en diepe buikademhaling. De robot staat klaar voor het portaal en wacht totdat we in een rij achter hem staan. Eerst onze metgezellen, dan Vanja en John, en ik sluit de rij.

'Ik heb alles ingeschakeld, we kunnen gaan', zegt de robot met zijn diepe stem, en hij stapt door het portaal. De rest volgt met ongeveer een seconde tussenpoos. Ik herken het gevoel van de eerdere reizen. Een zacht geluid met een lage bromtoon is hoorbaar.

Toch nog voor mij onverwacht zijn we er doorheen. De humanoïden en robot staan met hun verdovingspistool in de aanslag te wachten, en wij volgen dat voorbeeld. Het is iets koeler dan kamertemperatuur, we horen om ons heen het zachte gezoem van wat waarschijnlijk de luchtverversing is. De robot installeert zachtjes een klein apparaat op een statief. We weten dat hij de ruimte gaat scannen op eventuele sensoren. Die blijken niet aanwezig te zijn. Een tweede apparaat met een beeldscherm wordt ernaast geplaatst. Daarmee worden de in het hele gebouw aanwezige levensvormen gedetecteerd, zo is ons uitgelegd. Op het beeldscherm is een driedimensionaal beeld te zien met in totaal zes ruimten. Het beeld laat zoals verwacht zeven levensvormen zien, drie in één ruimte verderop in de gang en vier in een ruimte iets dichterbij. Van de drie in de verst

verwijderde ruimte is Hannah er een, en zijn twee hagedisachtigen de andere, dat wordt op het beeld met symbolen aangegeven, die ons in Londen zijn uitgelegd. De Anunnaki persoon is in de ruimte ernaast, samen met de in de basis aanwezige mensen. We zien ze langzaam bewegen.

We lopen naar de rechterdeur in de ruimte, en de robot doet deze heel geleidelijk open, terwijl de rest in dekking links van hem staat. Hij wenkt ons en we lopen een lange gang in met aan weerszijden drie deuren. We weten dat aan de rechterkant achter deur twee de Anunnaki en de drie mensen zich bevinden, en achter deur drie Hannah met haar twee bewakers.

Plotseling gaat de eerste deur open en komt er een hagedisachtige naar buiten.

Hij kijkt in onze richting, ziet ons, en laat zich vallen met een schreeuw.

Onmiddellijk worden de verdovingspistolen afgeschoten, en blijft het wezen met het uiterlijk van een mens onbeweeglijk liggen, en rennen we naar de deur, terwijl we dekking zoeken langs de wand. De drie mensen in de ruimte hebben zich verschanst achter lage kasten en achter een bureau. Zij schieten met scherp, de kogels slaan om ons heen in de wand van de gang achter de deur. 'Weg verrassingseffect!' denk ik, en ik zie dat de robot de ruimte binnenspringt nadat hij zijn verdovingspistool heeft ingesteld op een hoek van 120 graden. Het pistool gaat enkele malen af, terwijl de robot zichtbaar twee maal wordt geraakt in zijn buik. Hij valt en roept ons binnen met zijn kenmerkende stem. 'Maak je om mij geen zorgen, ik kan mijzelf repareren. De drie mensen zijn uitgeschakeld.

Ontwapen ze, knevel ze en bewaak de deuren naar de ruimte hiernaast. Hier is ook een deur, let op!'

Vanja en ik nemen zoals eerder afgesproken het vastbinden van de mensen op ons, en verwijderen hun wapens. Onze metgezellen stellen zich op naast de binnendeur die uitkomt op de ruimte ernaast. Er klinkt een schreeuw van Hannah, en de twee stormen gebukt naar binnen terwijl ze hun verdovingspistolen afvuren. 'Ze ontsnappen de gang in!' hoor ik een van hen roepen, en ik ren met Vanja de gang op. Daar zien we twee personen met een Anunnaki uiterlijk verdwijnen achter de derde deur aan de overkant. Een van hen heeft Hannah, die klaarblijkelijk verdoofd is, over de schouder genomen en gaat als eerste naar binnen, zonder naar ons te kijken. Het gaat zo snel dat ik er niet toe kom het pistool op hen te richten. Dan zijn de twee anderen en Vanja langs mij

gesprongen en proberen de deur te openen. Deze blijkt op slot te zitten, en we moeten het slot kapot schieten. Achter de deur is een kleine ruimte met een lift, en er gaat een trap naar boven. De lift is op deze verdieping, maar er staat *out of order* op het paneel. Dan maar de trap op met de pistolen in aanslag. Ook de robot is intussen aangekomen, hij loopt wat ongemakkelijk, maar er lijkt verder niets aan de hand. De trap maakt na een twaalfstal treden een hoek van honderdtachtig graden, met weer twaalf treden naar boven. Langs de leuning kunnen we naar boven kijken. Het groepje met Hannah is naar schatting vier trappen boven ons en beweegt zich verder omhoog.

Snel gaat de gedachte door mijn hoofd dat we dit niet hadden voorzien. De basis is veel hoger dan gedacht. We wisten dat het paneel ongeveer vijftig meter onder de grond was, maar dat er een verbinding naar boven was wisten we niet. Ik vraag aan de robot tot hoe hoog het tegen telepathisch contact afschermd veld reikt. 'Oh, hoog genoeg. Hierboven bevindt zich waarschijnlijk een Amerikaanse basis die niet meer alle seizoenen wordt gebruikt. Het veld zou tot aan de buitenwand moeten werken. Maar in de buitenlucht niet meer denk ik'. 'We moeten als de weerlicht naar boven en ze tegenhouden!' roept een van onze metgezellen, en beide beginnen de trap op te rennen, gevolgd door de robot, Vanja, John en ik. Naar adem happend kunnen we de twee redelijk volgen, maar ze klimmen toch een twaalfstal treden voor ons naar boven. Dan is er de laatste trap en we zien de twee boven al vuren op hun doelwitten. Enkele kogels slaan in in de wand achter hen, en dan klinkt het geluid van een zware deur. Hijgend kom ik boven en zie onze metgezellen een deur openen, die de binnendeur van een luchtsluis naar buiten blijkt te zijn. Een tweede deur daarachter hoor ik met veel lawaai dichtslaan. 'We zijn te laat!' hoor ik schreeuwen, en ik haast mij naar het plexiglas raam dat naast de deur naar buiten is aangebracht. Daar begint John te filmen, en opent hij op de satelliettelefoon waaraan de camera is verbonden een internetverbinding. Ik hijg en voel mijn borstkas zwoegend op en neer gaan. Vanja en de robot staan intussen naast me, terwijl de andere twee proberen de buitendeur open te krijgen. Maar deze is met een ons onbekende code geblokkeerd.